

ся изпълни съсъ страхъ, и не можеше да мърдне: падна задишкомъ въ трѣвж-тж май отчаяно; съ очи-ты си обаче послѣдва добрия пастырь, като ся качуваше на единъ горж. Врѣху тжж горж ся простирахж хубави пасища що му показваше чясто Господарь-тъ му, когато бѣше въ оградж-тж, и дѣто ся обѣща да го прѣмѣсти, ако щеше го обыча и покорява на гласа му. Входъ-тъ въ оныя пасища бѣше презъ единъ златнж вратж, толкози сїятелнж, щото сїяеше като слънце-то. Когато прочее пастырь-тъ стигна на врѣхъ горж-тж, отвори ся златна-та врата и Миръ ся прїя вътрѣ, и догдѣ стоеше отворена излазяхж гласове на по сладки-ты свирни, кои-то свиржтъ пастырие-ти.

Въ тжж минутж, единъ гласъ много различенъ направи Неискуство да трепери отъ страхъ; и като ся обърна глѣда отзадѣ си върху брьдо-то на планинж-тж лвъ-тъ, страшныя-тъ си непрїатель, на когото трепетни-ти рыканїя ектехж отъ скалж на скалж. Тутакси лвъ-тъ начала да слази отъ планинж-тж, и оправяше ся направо къмъ онова мѣсто гдѣто лѣжеше Неискуство. Въ истж-тж минутж, обаче, показа ся и пастырь-тъ отъ единъ, върхъ на срѣщж. Неискуство мыслеше че го чу да рече: “ не бой ся, агнецъ, азъ могж да избавямъ всеконечно сички-ты оныя що прибѣгватъ при мене. ”

Сърдце-то му ся изпълни съ надѣждж, и като употрѣби сичкж-тж своѣж силж, стана